

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka

Protokolant: st. prot. M. K.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marzanny Woltmann - Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2014 roku

sprawy **L. P. (P.)**

oskarżonego z art. 244 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 22 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt II K 86/14

1. zmienia zaskarżony wyrok i na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 punkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie 1 kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 lat próby, oddając oskarżonego L. P. w tym okresie, na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora,
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
3. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję.

/-/M. Z.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 22 kwietnia 2014 roku oskarżony L. P. został uznany winnym tego, że w dniu 26 stycznia 2014 roku, o godzinie 10.55 w W. na ul. (...), która jest drogą publiczną, kierował samochodem osobowym marki O. (...) numer rejestracyjny (...) nie stosując się jednocześnie do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Wągrowcu wyrokiem z dnia 20 stycznia 2009 roku w sprawie o sygnaturze VI K 955/08 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. i za to, na podstawie art. 244 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto, na podstawie art. 627 k.p.k., Sąd Rejonowy obciążył oskarżonego kosztami postępowania w kwocie 90 złotych, a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił go od obowiązku uiszczenia opłaty.

Wyrok powyższy, na korzyść oskarżonego w części dotyczącej wymiaru kary, zaskarżył jego obrońca zarzucając zaskarżonemu wyrokowi brak zastosowania art. 50 k.k. poprzez nie skorzystanie z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, pomimo istniejących podstaw faktycznych i prawnych.

Z uwagi na powyższe obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego oraz zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania i opłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się niezbędna, gdyż zainicjowała kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku i jego zmianę, choć nie w kierunku wskazanym w apelacji.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy podnosi, iż skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy L. P. oraz w zakresie zastosowanej do przypisanego oskarżonemu czynu kwalifikacji prawnej. Także Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w tym zakresie w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 i 440 k.p.k.) i dlatego też rozważania swoje ograniczył tylko do podniesionych w apelacji zarzutów.

Odnosząc się do zasadniczego zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego, to jest do nie zastosowania przez Sąd I instancji instytucji odstąpienia od wymierzenia kary przewidzianej w art. 59 k.k., to również i Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do jej zastosowania. Podkreślić bowiem należy, że zasadniczym warunkiem zastosowania tej instytucji, oprócz oczywiście wysokości zagrożenia karą, jest stwierdzenie, że społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna. Tymczasem nie można tak ocenić czynu popełnionego przez oskarżonego. Pamiętać bowiem należy, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. A przecież oskarżony dopuścił się przestępstwa polegającego na niezastosowaniu się do prawomocnie orzeczonego wieloletniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okazując w ten sposób lekceważenie dla wymiaru sprawiedliwości i to pomimo, iż wcześniej wielokrotnie uprzedzono go o konsekwencjach takiego postępowania. Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, iż odstąpienie od wymiaru kary byłoby zbyt pobłażliwym potraktowaniem oskarżonego i w związku z tym instytucji tej nie zastosował.

Natomiast oceniając rodzaj i wysokość wymierzonej oskarżonemu kary, Sąd Okręgowy uznał, że są podstawy do dokonania jej korekty.

W tym miejscu podkreślić należy, że Sąd Okręgowy w pełni podziela wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające uwzględnione przez Sąd I instancji, wskazane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a także ich wpływ na wybór rodzaju kary i jej wysokości.

Jednak oceniając zasadność wymierzenia oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy miał na względzie także i to, że od poprzedniego wyroku skazującego minęło już ponad pięć lat. W tym okresie czasu oskarżony korzystał z odroczenia wykonania kary i w trakcie jego trwania zachowywał się tak, iż zastosowano wobec niego, na podstawie art. 152 k.k.w., dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary. Od wydania postanowienia w tym względzie minęły ponad cztery lata. W tym czasie oskarżony podjął leczenie odwykowe, trwa w abstynencji, a z wywiadów kuratorskich wynika, że zachowuje się prawidłowo. Oskarżony ma 57 lat i wyraźnie widać, iż pod stałą, kuratorską, kontrolą funkcjonuje prawidłowo. Przypisanego mu w niniejszej sprawie przestępstwa oskarżony dopuścił się będąc trzeźwym i, w sumie, na skutek splotu trudnych do przewidzenia okoliczności. Zdaniem Sądu Okręgowego, skazywanie w chwili obecnej oskarżonego na karę bezwzględną pozbawienia wolności spowoduje zmarnowanie tych ponad pięciu lat pracy nad oskarżonym, jak i oskarżonego nad samym sobą. Wątpliwe jest też, aby kara bezwzględna pozytywnie wpłynęła na dalsze życie oskarżonego.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 punkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie 1 kary 6 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, oddając oskarżonego L. P. w tym okresie, na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora. Zdaniem Sądu Okręgowego,

kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, połączona z dalszym dozorem kuratora, będzie kontynuacją pracy nad trybem życia oskarżonego, a grożąca mu możliwość zarządzenia jej wykonania powstrzyma go przed ponownym łamaniem prawa. Taka kara będzie też społecznie bardziej efektywna, aniżeli umieszczenie oskarżonego w zakładzie karnym.

W pozostałym zakresie, nie znajdując podstaw do dalszej ingerencji, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Uwzględniając trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd Okręgowy w całości zwolnił go z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym także od uiszczenia opłaty za II instancję.

/M. Z./